

власти Србије до одступања од парламентарног система и успостављања једног недоследног и неуобичајеног система поделе власти. И нови Устав Републике Србије од 2006. године (донет на празник Митровдан) није отклонио у организацији власти елементе мешовитог система, што се види из решења које је применио и која се пре свега односе на положај (и овлашћења) председника Републике. Тако и овај Устав од 2006. године предвиђа да се српски председник бира непосредно, тајним гласањем и то на време од 5 година и највише два пута. Из оваквог непосредног избора председника Републике Србије су произашла и његова овлашћења у којима има и елемената председничког система власти. Тако он (председник) својим указом проглашава законе које доноси Народна скупштина и то најкасније у року од 15 дана (или 7 ако се ради о законима донетим по хитном поступку) од дана њиховог изгласавања, а овлашћен је и да у том року Народној скупштини врати закон на поновно одлучивање (тзв. суспензивно вето) са којим се не слаже. Иако по новом Уставу од 2006. године нема право да проглашава и укида ратно стање (јер је то сада у надлежности парламента) председник Републике има и даље важну улогу у рату јер командује Војском а такође и поставља, унапређује и разрешава офицере Војске Србије. Такође, важно овлашћење нашег председника је и оно по коме на предлог Владе може да распусти Народну скупштину и изазове превремене парламентарне изборе, што је у логици парламентарног система у коме извршна власт може тим путем повратно да утиче на егзистенцију парламента из кога је настала. Док се председник Републике по Уставу од 1990. године опозивао одлуком грађана на референдуму, сада се због повреде Устава разрешава одлуком Народне скупштине, што је вероватно мотивисано намером уставотворца да ублажи елементе председничког система и смањи моћ председника Републике стављајући га у оквире парламентарног система (и одговорност према парламенту).

Изузимајући специфичности уставног положаја председника Републике које се огледају у начину његовог избора (па донекле и овлашћењима) у осталим елементима систем власти у Републици Србији има карактеристике парламентарног система што се пре свега види из односа законодавне и извршне власти. И по новом Уставу, Народна скупштина је централна представничка институција, највише представничко и законодавно тело које обавља све оне функције које традиционално припадају парламенту. Ту се пре свега мисли на уставотворну функцију (коју сада парламент врши потпуно) али и законодавну, контролну, изборну, а у ограниченој мери и судску